

من توجه و محبت زیادی نمی‌خوام

قدیم اوضاع و احوال مان یک‌جوری بود که اگه نوجوانی به پدرش می‌گفت کووید ۱۹ گرفتم، در جواب می‌شنید «مگه چی از بچه‌های مردم کم داری که ۲۰ می‌گیرن؟» اما شما نوجوان امروزی برو به پدر گرامی بگو کووید ۱۹ گرفتم! جواب می‌شنوی که: «عیب نداره، چند میشه به کارت بریزم؟» یا: «باشه اگه قیمتش خوبه چندتا اضافه بگیر». به هر حال هر نسلی اقتضائات خودش رو داره. قدیمی‌ها از بی‌توجهی شاکی بودن، بچه‌های حالا از توجه زیاد. اما چه کنیم یه کم بهمون توجه نکنن؟

۱ برای این که مستقل بشین بهتره مورد حمایت و توجه نباشین و برای این که مورد توجه نباشین، بهتره جلب توجه نکنین.

واکنش پدرها و مادرها به بند یک: ای‌وای، چرا تو خودتی؟ چیزی شده؟ پلی استیشن می‌خوای یا ایکس باکس؟

۲ اصلاً کاری کنید پدرها و مادرها عصبانی بشن تا این قدر شمارو لوس نکنن. قبلاً با کارهای ناجور عصبانی می‌شدن، الان اگه بدون اطلاع قبلی برین‌نون‌بخترین عصبانی میشن.

واکنش پدرها و مادرها به بند دو: کی گفت تو این شرایط بری بیرون؟ بشین پای اون پلی استیشن وامونده که برات خریدم! چیه کمه؟ لپ‌تاپ هم می‌خوای؟

۳ اصلاً کتاب بخونین تا نشون بدین بزرگ‌شدین و می‌خواین مستقل باشین.

واکنش پدرها و مادرها به بند سه: واقعا یه چیزیت شده! طلاهای مامانت رو می‌فروشم یک مساعده هم می‌گیرم بری هامبورگ پیش خاله‌ات یک‌بادی به کله‌ات بخوره. فقط این قدر عجیب رفتار نکن.

خب تبریک! مستقل نشدین اما عوضش یک ایکس باکس، یک لپ‌تاپ و یک سفر کاسب‌شدین. هر چند جدی گرفته شدن توسط بزرگ‌ترها از همه اینا بهتره.

رفقا سلام!

به خلافت خودتون چه نمره‌ای میدین؟ این نمره رو بر چه اساسی میدین؟ مثلاً می‌تونین یه بازی دسته‌جمعی بسازین و چند نفر رو سرگرم کنین؟ خب الان وقت خوبیه برای محک زدنش. حتی می‌تونین ایده‌های اختصاصی‌تون رو برای ما بفرستین تا نوی صفحه به بقیه دوستان‌تون پیشنهاد کنیم.

شماره پیامک ۲۰۰۰۹۹۹
شماره تلگرام ۰۳۵۴۳۹۴۵۷۶
تلفن تحریریه ۰۵۱۳۷۱۳۴۰۰

صفحه نوجوانان
روزهای فرد

گفت‌وگویی دوستانه درباره تأثیرهای مثبت و منفی مدرسه در انتخاب‌های آینده

آینده در گرو نظام آموزشی

امیرمحمد ملک‌زادگان | خبرنگار افتخاری

نوجوانی و جوانی دوره تصمیم‌گیری‌های بزرگ است. تصمیم‌هایی که نقش تعیین‌کننده‌ای در شکل‌گیری آینده دارد. درواقع آینده شغلی، رشته تحصیلی و زندگی همه افراد در گرو تصمیم‌ها و تلاش‌های دوره نوجوانی است. این

دانش‌آموز باشد اما معلم‌هایی که اختلاف سنی کمتری دارند می‌توانند با استفاده از تجربه معلم‌های باسابقه و ایجاد یک پیوند دوستی با دانش‌آموز و تأثیرگذاری بیشتر، او را در تصمیم‌گیری‌هایش کمک کنند». علی‌در ادامه صحبت‌های دودوستش می‌گوید: «تأثیرگذاری معلم‌ها بر دانش‌آموزان حتی از پدر و مادر بیشتر است چون معلم به دلیل ارتباط گسترده‌اش با نوجوانان در توصیه‌های خود به دانش‌آموزان به جای نصیحت کردن و بازداشتن از کارها به تحلیل و بیان جنبه‌های مثبت و منفی کارها و رفتارها می‌پردازد و این عامل، حرف‌شنوی دانش‌آموز از معلم‌ها را بیشتر می‌کند».

کنکور، غولی بر سر راه تصمیم‌گیری علیرضا در پاسخ به این سوال که چه عواملی در آینده نوجوانان و دانش‌آموزان تأثیرگذار است، می‌گوید: «متأسفانه این روزها آینده شغلی و تحصیلی همه ما دانش‌آموزان به کنکور وابسته است. نظام آموزشی ما به‌ویژه کنکور طوری دانش‌آموزان را تربیت می‌کند که به مبنای آن تصمیم‌گیری کنند و این عامل باعث می‌شود که دانش‌آموز آینده خودش را بر مبنای علاقه انتخاب نکند

بلکه اهدافش را بر مبنای اوضاع جامعه و سنی کمتری دارند می‌توانند با استفاده از تجربه معلم‌های باسابقه و ایجاد یک پیوند دوستی با دانش‌آموز و تأثیرگذاری بیشتر، او را در تصمیم‌گیری‌هایش کمک کنند». علی‌در ادامه صحبت‌های دودوستش می‌گوید: «تأثیرگذاری معلم‌ها بر دانش‌آموزان حتی از پدر و مادر بیشتر است چون معلم به دلیل ارتباط گسترده‌اش با نوجوانان در توصیه‌های خود به دانش‌آموزان به جای نصیحت کردن و بازداشتن از کارها به تحلیل و بیان جنبه‌های مثبت و منفی کارها و رفتارها می‌پردازد و این عامل، حرف‌شنوی دانش‌آموز از معلم‌ها را بیشتر می‌کند».

زمنه‌های مختلف علمی پیشرفت کند و با وجود مهم بودن علاقه در انتخاب رشته باید دانش‌آموزان در رشته‌های تجربی، ریاضی و انسانی تحصیل کنند تا باعث آبادانی کشور شوند».

تک‌بعدی نباشیم

امین در صحبت‌های پایانی‌اش می‌گوید: «من

اگر در آینده معلم شوم، تمام تلاش‌هایم را می‌کنم تا دانش‌آموزانم را به مسیری هدایت کنم که علاقه و شایستگی آن را دارند چون جامعه به تمام رشته‌ها و شغل‌ها نیاز دارد. همچنین معتقدم مسائل پرورشی باید از دوره ابتدایی آموزش داده شود و دانش‌آموزان از سن پایین در کنار مسائل آموزشی بیشتر به یادگیری مسائل پرورشی بپردازند نه این که

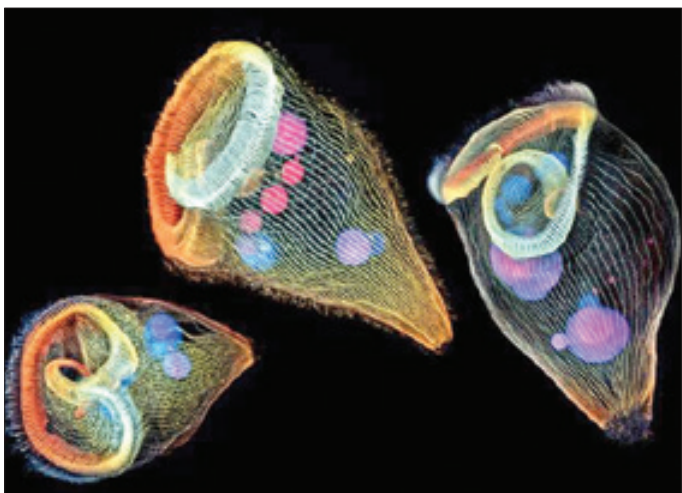
نکات پرورشی تازه از دوره اول متوسطه آغاز شود». علی معتقد است یادگیری در هر سنی امکان‌پذیر است و می‌گوید: «من با این نظر مخالف هستم که یادگیری تنها

در سنین کودکی امکان دارد.

انسان در هر سنی توانایی یادگیری مسائل جدید از جمله مسائل پرورشی را دارد و با توجه به نیازهای آینده‌اش باید مهارت‌آموزی کند». علیرضا کمی با نظر علی مخالف است و می‌گوید: «بزرگ‌ترین مشکل نظام آموزشی ما پرورش دانش‌آموختگان تک‌بعدی است؛ با این که در دوره اول و دوم متوسطه کتاب‌هایی با مضامین پرورشی تالیف شده است، چون این مسائل فقط به صورت تئوری آموزش داده می‌شود شاهد آن هستیم که دانش‌آموزان بدون یادگیری عمیق از این مباحث رد می‌شوند. به نظر من در کنار آموزش این مسائل باید سازوکاری طراحی شود تا دانش‌آموزان این مهارت‌ها را در یک موقعیت از پیش تعیین‌شده یاد بگیرند».

...

تأثیرگذاری معلم‌بر دانش‌آموزان حتی از پدر و مادر بیشتر است چون به جای نصیحت کردن و بازداشتن از کارها به تحلیل و بیان جنبه‌های مثبت و منفی کارها و رفتارها می‌پردازد

با «استنتورها»، تک‌سلولی‌های آب‌شیرین آشنا شوید! این تصویر خارق‌العاده ۴۰ بار بزرگ‌نمایی شده و جایزه دوم مسابقه عکاسی دنیای کوچک نیکون سال ۲۰۱۹ را کسب کرده است.

منبع: نوزمیت

پول توجیبی‌ام کم است

دختری ۱۴ ساله هستم. پدرم سخت به من پول توجیبی می‌دهد و خیلی از چیزهایی را که در طول روز لازم دارم، نمی‌توانم بخرم.

مرزیه خوش‌نیت | روان‌شناس تربیتی

دوست خویم، سوالی که مطرح کردی، نیاز به اطلاعات بیشتری دارد تا بتوان جواب دقیقی به آن داد؛ مثلاً در آمد خانواده چقدر است؟ آیا بقیه اعضای خانواده هم همین مشکل را دارند؟ مدیریت مالی شما چگونه است؟ نیازهای روزانه شما شامل چه چیزهایی است؟ از چه زمانی با این مشکل مواجه هستی؟ به علاوه توضیحاتی درباره اخلاقیات خود و والدین‌ات لازم است. برای همین من با توجه به برداشت خودم از سوال شما، یک سری توضیحات کلی می‌دهم که امیدوارم مفید باشد.

❖ **دلیل پول توجیبی کم چیست؟**

خانواده‌ها معمولاً با توجه به شرایط مالی، سطح اجتماعی و روش تربیتی‌شان به فرزندان خود پول توجیبی می‌دهند. اصولاً دادن پول توجیبی به بچه‌ها برای این است که آن‌ها مدیریت مالی و مسئولیت‌پذیری را یاد بگیرند، با پس‌انداز و راه‌های صحیح خرج کردن آشنا شوند و بتوانند مخارج روزانه را با همان مقرری خود تأمین کنند. گاهی نوجوانان از پول توجیبی کم شکایت دارند که برای این موضوع، دو علت کلی را می‌توان در نظر گرفت:

۱ **بودجه مالی خانواده کم است، در نتیجه پول توجیبی کم می‌شود:** همه افراد در آمد یکسان ندارند و خانواده‌ها با توجه به درآمدشان برای بچه‌ها پول توجیبی در نظر می‌گیرند. در این حالت از نوجوان‌ها توقع می‌رود شرایط خانواده را درک و پول توجیبی‌شان را برای خرید نیازهای ضروری خرج کنند. راهکاری که در چنین شرایطی به ما کمک می‌کند، اولویت‌بندی نیازهاست. این طوری می‌توانیم با پس‌انداز کردن و صبوری، زمان رسیدن به خواسته‌های غیر ضروری‌تر را به تعویق بیندازیم.

۲ **بودجه مالی خانواده زیاد است ولی پول توجیبی کم در نظر گرفته شده است:** علت‌های مختلفی برای این رفتار وجود دارد. گاهی خانواده‌ها سیاست پول کم دادن را پیش می‌گیرند تا بچه‌ها یاد بگیرند نباید هر آن چه را که اراده می‌کنند، بخرند یا پول‌شان را صرف خرید چیزهای بی‌بهره و ولخرجی کنند. والدین گاهی به دلیل خساست از دادن پول بیشتر سر باز می‌زنند و گاهی هم با توجه به عملکردهای نامناسب گذشته فرزندانشان و خریدهای نابه‌جا و غیر ضروری آن‌ها، تصمیم به کاهش بودجه می‌گیرند. خودت بهتر می‌دانی دلیل پول توجیبی کمی

که والدین ات به تو می‌دهند، کدامیک از این موارد است. اگر ولخرجی‌های قبلی باعث آن شده یا می‌خواهند روش درست خرج کردن را به تو یاد بدهند، می‌شود در این باره گفت‌وگو کرد. با مشورت همدیگر درباره نحوه تأمین نیازهای روزانه و ضروری، به توافق برسید. به آن‌ها اطمینان بده که تلاش می‌کنی مدیریت مالی و خرج کردن درست و به‌جا را یاد بگیری. با یادداشت میزان پول دریافتی، مخارج و میزان پس‌اندازت می‌توانی مدیریت مالی را شروع کنی. این نکته را یادداشت کن که میزان پول توجیبی و هزینه‌های خودت را با دیگران مقایسه نکنی.

شما هم می‌توانید سوالات‌تان را به شماره‌های بالای صفحه بفرستید تا به کمک کارشناسان به آن‌ها پاسخ بدهیم.